

ZIMA

KRISTA, BELA, SNEŽA

DECEMBER

Jesenček je naposled prispel prav do severnega tečaja, kjer je zagledal visoko in koničasto ledeno goro, ki je čepela v zamrznjenem morju. Tu nekje bi morala biti Zima.

»Zima, Zima bela ... kje si?« je zaklical s pomrznjenimi usti, da se ga je komaj razumelo.

Prav nihče ga ni slišal, razen Bele, izgubljene snežinke, ki je kolovratila naokoli v mrzlem večernem vetru. Jesenček se je razveselil:

»Snežinka, bela snežinka! Si čisto sama, ali je pri vas še vsaj milijon takšnih lepotic, da jih popeljem nad naše plešaste gozdove in jesenske luže?«

Snežinka Bela je urno sedla na Jesenčka, kot bi bil leteča preproga, in v srebrnem smehu odvrnila:

»Pri nas je veliko lepotic in vsaka je malček drugačna. Moja prijateljica Sneža je recimo najbolj smetanasta, Krista pa se najlepše lesketa, skoraj kot zvezda. Ne moremo se odločiti, katera

je najlepša,« se je nagajivo hihitala.

»Potem sem prav prišel,« si je oddahnil Jesenček in še v istem hipu zagledal Snežo in Kristo, ki sta se pripodili izza ovinka.

»Uau, Bela, kje si dobila letečo preprogo?« sta spraševali prijateljico in žgečkali Jesenčka s svojimi zamrznjenimi kristalčki.

Potem so vse tri padle v snežinkasti pomenek, Jesenček pa jim je prisluškoval in ugotovil, da vedno prepozno vstanejo in nikoli ne zajtrkujejo. Pozabijo si v ledenih tolmunih umiti zamrznjena obličja in zato je Bela vedno malce sivkasta namesto bela, Kriste se drži plundra, Sneža je na zboru snežink vedno vsa krmežljava, mati Zima pa jih vedno kara. Brbljale so in brbljale, nato pa v en glas ukazale:

»V kino nas pelji!«

»V kakšen kino, punce moje?« se je začudil.

Razložil jim je, da nima časa za zabavo, da ima resne opravke in naj mu prosim čim prej povedo, kje naj poišče Zimo, ker jo narava že hudo pogreša.

Najprej so se našobile, zavile z očmi, potem pa sklenile glave, da so se kar sprijele ena na drugo, in v en glas pribile:

»Torej sploh nisi čarobna preproga! Navaden zamrznjen listek si, ki hoče dolgočasno Zimo!«

Prikimal je in odločno dejal: »Tako je. Nikoli nisem rekel, da sem čarobna preproga. Navaden jesenov listek sem in nujno moram v naš gozd pripeljati Zimo!«

Pihnale so, da je Jesenčku globoko zamrznil pecelj, s katerim je krmaril po zraku, in rekle:

»Užaljene smo. Kot da me nismo zadosti zimske?!«

Potem so se postavile, kot bi bile na modni pisti, veter jim je mršil kristalne kodrčke in zapele so pesmico o svoji lepoti, ki ji ni para v vsem zimskem kraljestvu.

SNEŽINKE

*Krista posveti zvezdi nebeški,
da čipkasto smeje se zimsko nebo.
V belem satenu se skrivajo griči,
ko Sneža krtači si laske skrbno.
Naj pride še Bela, zaplešemo vse,
po mlečnih stezicah, po svilnatih špicah!
Balet bo, predstava, zamrznjen refren:
Spet zima bo bela, njen smeh bo leden!
Kristalno vse jasno, a čudež je ta,
da sneg spet pogreje človeška srca.*

DEC